

Fredag 22. november 1935

Ossietzky.

Av

KNUT HAMSUN.

Aar efter Aar sker det Henvendelser til de tyske Myndigheter om at frigi Carl v. Ossietzky fra Koncentrationsleiren i Oldenburg. De tyske Myndigheter har hittil ikke tat Notis av det.

Aar efter Aar sker det Henvendelser til Den norske Nobelkomité om at tildele Ossietzky Fredsprisen. Naar han denne Pris kan han dermed sprenge ut av Koncentrationsleiren tross Tysklands Motstand.

Det er kanskje ikke helt avveien at minde om at Hr. Ossietzky kunde ha forlatt Tyskland baade før og efter at Nazismen hadde tat Makten. Men det vilde han ikke. Han regnet med at Folk vilde skrike op naar han

blev sat fast. Og han regnet ikke feil.

Han skrev selv i sit Blad den 10/5. 32: „Naar jeg gaar i Fængsel er det ikke av Loyalitet, men fordi jeg faktisk er mest ubekvem for de nuværende tyske Makthavere naar jeg sitter indesperret . . . Som Fange blir jeg en levende Demonstrasjon . . . At holde denne Protest levende føler jeg som en Plikt mot dem som har gjort min Sak til sin”.

Han regnet ikke feil, det var Folk omkring i Landene som gjorde hans Sak til sin og skrek op. Skrek flittig op.

Denne eiendommelige Fredsven tjener nu sin Fredsidé ved at være permanent „ubekvem”

for Myndighetene i sit Fædreland!

Og Aar efter Aar sker det Henvendelser om at han er „indesperret og plaget tildøde” i en Koncentrationsleir. Og Aar efter Aar bør han faa Fredsprisen.

Hvad om Hr. Ossietzky heller hjalp til litt positivt nu i denne svære Overgang da hele Verden flekker Tænder mot Myndighetene i det store Folk han tilhører? Hvad vil han — er det den tyske Oprustning han nu som Fredsven vil demonstrere mot? Saa denne Tysker heller at hans Land fremdeles laa knust og nedværdiget blandt Landene, prisgit fransk og engelsk Naade?

KNUT HAMSUN.